

“МИ В ШИНКУ ЧАС ПРОВОДИМО ІНТЕЛЕКТУАЛЬНО”

Ще одним культовим місцем, яке полюбляли архаровці, було кафе “Гарячі бутерброди”, або, як його називали студенти, “КГБ”. Відвідувачів тут могли порадувати не тільки зашифрованою в назві закладу стравою, а й усім тим, що так смакувало друзям: борщем і дерунами, пельменями й варениками, пивом і горілкою. Зазвичай хлопці займали в кафе віддалені місця – у самому кутку, наприклад, куди не долинали модні хіти у виконанні напівголених дівчиць легковажної поведінки з телевізора на стіні. А в глибині залу було затишно: тут тобі і порозмовляти можна, а коли піддали добряче – то й заспівати з друзями щось хороше.

Добре, що цього разу в кутку вільно: хлопцям, утомленим відсиджуванням чотирьох пар, не доведеться шукати іншої забігайлівки. Розсілись і заходилися вирішувати важливішу проблему – питання з меню і фінансами. Додік, як завжди, заявив, що не має бабок, проте зробив розкішне замовлення з широкої Васиної кишені. Той не заперечував. Гуру комизився, що багато не п’є, але, як почув, що друзі візьмуть його улюблену на березових бруньках, зм’як відразу. Вова любив усе з розмахом, “по максимуму”, тому не відставав од Васі та Додіка й погодився на комплексний обід, який передбачав і борщ, і пельмені, і салат, і сік томатний, що так чудово гармоніював із горілкою. Її-то хлопці взяли окремо: до комплексного обіду, на жаль, не входила. Хлопці стали чекати замовлення.

– Чого тільки не почувеш від сучасних виконавців, – повернувшись від стійки, Вася почав ділитися враженнями від, м’яко кажучи, пісні з телевізора на стіні. – Як вам рядок: “Ти мені на стіл постели”?

Вова з Додіком пирснули від сміху, а Гуру, який в компанії архаровців хоч і поведився більш живо й природно, заявив:

– А що тут такого? Нормальна пісня.

– Як тобі, Максимку, пояснити, що сплять

на ліжку, а на стіл – остання справа. Судячи зі слів пісні, хлопаці залишилось небагато.

– Так, я з тобою згоден, – підтвердив Вова, – пісня сумна. Як і наступні слова, що я недавно чув від Юзика: “Всі герої живуть до смерті”.

– А хіба по-іншому буває? – всміхнувся Вася. – Теж мені Америку відкрили.

– Америку мені ось Вова відкрив, – здивувався Додік, – що Юзик співати вміє.

– Усі сучасні пісні, – продовжив Вова, – в такому ритмі виконані, що німий і глухий співатимуть. Виконавці не про суть думають і не про мелодійність, а про попит. Їхній товар розрахований не на людей з музикальними здібностями чи феноменальною пам’яттю, а на сіру масу, яка здатна в пісні запам’ятати хіба “бум-бум” і “о-є”. От і тому в нашого Юзика раптово з’явився музикальний слух.

Подали обід. Хлопці осушили чарки, запили томатним соком і заходилися працювати ложками.

– У сучасних піснях, – вів Додік, який дивовижно швидко все поглинув, поки архаровці ще тільки з борщем возилися, – не тільки багато суму, а й жахіть наслухатися можна. Ось мій сусід у селі, пацан нормальний, а тут у неділю бахнув водки і затягнув: “Снегурочка плачет, горючие слёзы текут по небритым щекам”. У мене аж мурашки по тілі побігли, коли я собі цю Снігурочку уявив.

– Що-що, а законів фізики і логіки в модних піснях таки дотримуються, – сказав Вася. – Буває, вертаємося з Петром увечері з пар, я старюся його в добрій, душевній музиці просвітити, а він – на своїй хвилі, мене хоче на путь істини наставляти. Счас! Декілька рядків, правда, що я чув від Петра, закарбувалися мені надовго.

– Що ж такого співає наш Петро? – підсміюючись, поцікавився Додік.

– “У цього моря такий колір, як твого будинку номер”, “Я відчуваю, як падаю в небо”, “Слёзы по щекам снизу вверх”, “Хлібом одним ситі й напоєні” і нарешті, – Вася стиснув кулаках, – перше місце в списку: “Вулиця зачала нас в домі голубих ночей”.

– Та-а-а, – оговтавшись після бурхливих емоцій, сказав Вова, – я й не знав, що при таких умовах когось зачати можна.

– Можна – не можна, – додав Вася, – а виконавці співають, бо, на їх щастя, маси від цього “тащатся”. До речі, ще одна фішка сучасної музики – еротизм. Кліпи, які Петро тайком від бабці переглядає, всі на цьому побудовані. З дозволу сказати, артистки те і ро-

блять, що стогнуть в мікрофон, гладять його, спираючись на якісь нездорові асоціації, і безперестанку задирають ноги. Глядачам тоді все одно, що там ще й якісь слова передбачені. Вони музику слухають не тими органами, що потрібно.

– А досить в ті слова вслухатися, – продовжив Вова, що теж уже трапезу завершив, – та сама “порнуха”. Я тут недавно підслухав: “Моє тело горит огнём, ты вошёл и поселился в нём”. А от ще: “Попросите Петю сделать Маше «О»”. Скоро вже про туалет співатимуть.

– І я гон один чув, – схопився Додік. – “Покуштуй мене, крихітко! Розірви мене ручками! Покусай мене зубками! Посмокчи мене губками!”

– Ага, пісня одного органа, називається, – вибухнув Вася своїм звичним реготом.

– А співають як! – взявся за голову Додік і розплився в посмішці. – Слова ніби нормальні, але це тільки для читання. Коли ж співає, зовсім не ті асоціації виникають. Включив недавно в Петлюри на квартирі телевізор без задніх думок, біатлон подивитися, а там співають: “Пішов на гору високою, заспівав пісню тихую. Ой, тихую, ой, тихую!” “Тихую” разом пишеться, не треба сміятися...

Гуру досі мовчав. У душі він був повністю згоден із хлопцями, що облюбовані масами виконавці маячню співають, але не визнавав, бо так кортіло бути трохи сучаснішим за них. Усі кажуть, що це пісні нового часу, і він не відставатиме й не плистиме проти течії. А так Дивізії притакне, що пісні про кішок і “я – машина, ти – машина” – класні, то й визнають його “продвинутим чуваком”, ніхто не осуджуватиме й не наїжджатиме. Проте після третьої чарки в Макса прорізався голос. Він, видно, недостатньо ще випив, щоб відкрити перед друзями потаємні закутки своєї душі, тож продовжував грати роль захисника сучасної музики, ще й на слова Дивізії спирався як на неспростовне джерело: “Так сказав Антін”.

– Теж мені авторитета знайшов, – не витерпів Вася, що приніс іще одну пляшку та

пачку томатного соку. – Зараз ще Петра з Юзиком додай, і ми всі дружньо поклонимося цьому “пантеону”.

– Вони в сучасному житті трохи краще за нас розуміються.

– А як же ж власна позиція?

– Неприбутково, не вигідно, ніхто не зрозуміє.

– О, я знаю, з якого це джерела, – прикривши рукою нахабний глум на обличчі, сказав Додік. – “Петро” називається. Юзика тепер процитувати треба: “Вася – даун” чи “Пішли, порухаємось”.

– Ай, давайте, не будемо про то, – виставивши за звичкою вперед на витягнутій руці долоню, зіскочив Гуру з розмови. – Багато бруду, багато дурості є в сучасних піснях, але не всі такі погані. Ось цей уривок: “Ми в шинку час проводимо інтелектуально” чим не про нас?

– Знову Дивізія навчив? – попиваючи томатний сік, Вася косо подивився на співрозмовника.

– А попроси його заспівати або хоч розповісти, про що ця пісня, – втрутився Вова, – і Гуру скаже: “Не знаю”.

– Сумніваюсь, Гурчику, що персонажі цієї пісні розмовляють там, як-от ми з тобою, – сказав Додік, – або в “Перший мільйон бавляться”. Махнуть для бадьорості стакан, другий і побігли дригатись під цю ж таки “інтелектуальну” музику. Все воно однакове.

Хлопці допили пляшку і покинули кафе. У Гуру настала потрібна кондиція, коли хочеться вивернути душу перед іншими, показати своє справжнє лице без прикрас і масок. Виговорившись і наскаржившись на сучасну музику, архаровці вже не диспутовали. Тут, під світлом вечірніх львівських ліхтарів, пліч-о-пліч з вірними побратимами, хотілося затягнути щось душевне, що викликає не сарказм та іронію, як модні “топи” музичних каналів, а більш глибокі почуття. Додік, як найбільш музикально обдарована людина, розпочав із репертуару “Любе”. Хлопці підхопили. Співав тепер і Гуру. Завжди б так.

